

Mások is járnak ide. Lábatlan
testünk utcáid fölött lebeg.
Érezzük, hogy várakozol és a
beléd visszatérőket lesed.

Zárt ajtók, elsötétített szobák.
De miénk itt az utca, a tér,
s elveszed tőlünk a vacogásunk, ha
átfúj testünkön az őszi szél.

Falaid között napestig
kóborlunk, ahogy kulcsos gyerekhad.
Alkonyatkor a park zöld tavában
úsztatjuk jégkocka-hátainkat.

Egyre könnyűbbek és könnyűbbek leszünk.
Fogyunk, már csak mint az ikra,
míg beleolvadunk végleg mély,
borzongató vizű álmaidba.

Imreh András

A FEKETERIGÓ

A romlott káposztát anyám
– mivel utál ételt kidobni –
egy széthajtott újságpapíron

kitette az erkélyre. Tepsinyi
drapp káposzta a madáretető
alatt – állati tetem hűlt helyén

nyüzsgő férgek. Más minden eltűnt:
kenyérmorzsa, napraforgómag, alma...
A káposzta érintetlen maradt.

...Három perc alatt szétfürödték.
Hernyókból összetákolta
lábain, mint egy pocsolyában,

tapicskolt a hím feketerigó.
És itta is fürdője anyagát:
időnként ég felé emelte

fejét. Ilyenkor
alábbhagyott a drapp giliszták
repedése. De csak egy pillanatra.

Hogy mosolygott-e vagy csak munka közben
nyílt szét a szája, mint egy delfiné –
sosem tudom meg. Egyszer a kőhöz fente csőrét.

Egy csőr, egy szem, két láb. Közötte
roppant törékeny volt, de kompakt,
mint egy nála nagyobb madár tojása.

ANYÁM GÉPPEL MOSOGAT

Az első borotválkozás
ilyen misztikus és sikerületlen.
Négy nap után
jöttem haza és miközben pakoltam

– húslevest, vargabélest –,
valami nem rendeltetésszerű
idegesített,
valami helytelen.

A gép volt. Az edények
esetlenül, háborús kapkodással
bepakolva. Először
úgy tűnt: mosatlanok.

Tányéraknák, géppuska-lángfogó,
egy fémcső fejtörője.
Meztelen, hóhalált halt
katonák egy harckocsiban.

Egy megrendült pohár
alján a ferde,
csillogó csonka-gúla víz.
Elmosogattál? kisleánykám.